

прибѣжище. Като минаха осмь дни, непрестанно намѣсени съ родостъ и скорбъ, и нѣхно-то веселіе ся смущаваше, мислящи че скоро ще ся раздѣлятъ, рѣшихася да трагнатъ за опредѣленно-то нѣхно ново мѣсто; добра-та майка най паче не можеше да ся утѣши. “ На какво „ ви послужи, думаше, това толико желаемо „ освобожденіе? Все-те убо трудове, все-те “ сполученія на возлюбленна-та наша дщеря “ за това ли бѣха опредѣлени, за всегда отъ “ руцѣ-те ни да я извлекатъ? Защо още не сме “ съ нея въ Сибирь! „ Такива бѣха жалбы-те на злосчастна-та майка.

Во все-те времена на животъ-атъ голѣма скорбность е, отъ наши-те сродници и пріатели за всегда да сме отдѣлени; но колко повече ужасно е това предопредѣленіе, кога-то уже старостъ-та верху насъ тяжи, и кога-то мы нищо веке отъ будущее-то не ожидаваме.

Кога-то съ родители-те си ся прощаваше въ стая-та на игуменка-та, Прасковія обѣща имъ ся да иде, въ Владимиръ да ги види, въ теченіе-то на иста-та година; послѣ семейство-то содружено отъ игуменка-та и нѣкои инокини отиде въ църква-та. Млада-та инокиня, ако